

**Stanislav
Chromčák
POHÁDKY**

Dva bobři

„Pavel mne jistě nemá rád,“
stěžoval si Marek svému
kamarádovi Radkovi. „On je
úplně jiný než já a nemá
pochopení pro mé záliby,“
pokračoval. „Je s ním nuda,
on se vůbec nepotápí, raději

jen plave po hladině.“ „Ale
no tak,“ přerušil Markovo
stěžování Radek. „To, že jste
jiní, ještě neznamená, že tě
Pavel nemá rád. Vždyť jste
sourozenci a ti přece drží
vždycky spolu!“

Pavel a Marek byli bobří
bratři. Pavel byl starší
a klidný, zatímco Marek byl
jeho pravý opak – neustále

vyváděl nějaké rošťárny.

Třeba jednou...

„Marku,“ volal na něj Norek,
„to musíš vidět! Máme tady
konkurenci.“ „Jakou
konkurenci?“ otázal se
zvědavě Marek a už skočil do
vody a rychle plaval za
Norkem. „Nějaké děti tady
staví hráz. Na stavění hrází
jsme tady přece my bobři.“

Oba bobři se vydali proti proudu potoka, až dorazili do zátočiny pod starým mlýnem. Norek měl pravdu, skupina dětí tam ze starých klád a větví budovala velkou hráz. Právě přerušily svou práci a vyrazily na oběd. „To tak nemůžeme nechat,“ brblal Norek. „To by tak scházelo, aby si kdekdo stavěl hráze na našem potoce! Musíme tu

hráz zbořit.“ Přestože byl Marek pro každou špatnost, tato představa se mu nezamlouvala. „To ne, proč by si tady děti nemohly plavat?“ „Ty se bojíš, že? A přitom by stačilo překousat ty dvě svislé klády a po hrázi by bylo veta,“ hecoval Marka Norek. „Nebojím,“ nechal se Marek vyprovokovat a už se vydal směrem k hrázi. Potopil

se a svými zuby začal
okousávat kusy dřeva.

Netrvalo dlouho a jedna kláda
povolila. „Super, jde ti to
dobře,“ povzbuzoval ho
Norek, „ještě jedna a už to
bude.“ Marek se potápěl
a ohlodával dřevo a přitom si
vůbec nevšímal zlověstného
praskání. Bác, najednou se
hráz protrhla a Marek zůstal
zaklíněný mezi kládami.

„Pomoc!“ zavolal na Norka.

„Začíná mě zaplavovat voda a nemohu ven!“

Norek místo toho, aby Markovi pomohl, chvíli zmateně poskakoval po břehu a pak začal utíkat pryč.

„Pomoz mi! Kam běžíš?“

volá na něj Marek. „Nechci si špinit svůj hezký kožich, někoho zavolám,“ odvětil

Norek a byl pryč. Norek utíkal a první, koho potkal, byl Pavel. „Pavle, Marek má problémy tam v zátočině u starého mlýna.“ Pavel neváhal a běžel k potoku.

„Ach jo, Pavel,“ bylo první, co Marka napadlo, když uviděl bráchu skákajícího do potoka a plavajícího k němu. „Ten mne určitě bude

poučovat.“ V tom se však Marek mýlil. Pavel doplaval k hrázi, omrkl situaci a povídá: „Zkusím uvolnit tamtu kládu, mělo by tě to pak pustit. Drž se, brácho.“ A už se potopil ke dnu a dlouho, moc dlouho ho nebylo vidět. Až se Marek bál, že se utopil, neboť věděl, že Pavel se potápí nerad. Zaradoval se, když uviděl, že

se nakonec Pavel vynořil. Ten se řádně nadechl a už byl zase pod hladinou. Marek se nestačil divit. Pavel strávil pod vodou takovou dobu, na jakou by si ani on sám, přestože miluje potápění, netroufl. Najednou kláda zapraštěla, stavba se pohnula a Marek byl volný. „Hurá!“ vydechl. „Ale kde je brácha?“ Najednou se z bahnité vody

vynořil Pavel, který se hned díval po Markovi. „Tady jsem, jsem volný,“ volal na něj Marek. Oba doplávali ke břehu, kde se objali a pak se vyčerpaně svalili do trávy.

„Jsem moc rád, že jsi v pořádku,“ povídá Pavel.

„Moc ti děkuji, Pavle,“ odpovídá Marek, „bez tebe bych se tam utopil.“

Po chvíli mlčení Marek povídá: „Víš, Pavle, čekal jsem, že mi vynadáš, a ty ses místo toho potápěl, jako by to byl tvůj denní chléb. Vůbec jsem netušil, že máš takovou výdrž.“ Pavel se usmál a říká: „Snad by sis nemyslel, že bych tě nechal v průšvihu, jsi přece můj brácha. Občas mě svými kousky rozčiluješ, nesouhlasím s nimi, ale mám

tě rád, jsme jedna krev a to je hlavní. Ale když už jsme u těch lumpáren, měli bychom tu hráz spravit, ne?“ Marek souhlasil, a tak společně zbudovali dětem novou, lepší hráz.

Díky této zkušenosti Marek poznal, že Radek měl pravdu, když tenkrát říkal, že ho Pavel má rád, i když jsou

každý jiný.

Stanislav Chromčák •

<http://www.ztatovyhlavy.cz>